BnF Gallica

Hàn-Mc Tu , tho ... / Hàn Mc Tu

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Hàn, Mac T (1912-1940). Auteur du texte. Hàn-Mc Tu , tho ... / Hàn Mc Tu . 1942.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :
- La réutilisation non commerciale de ces contenus ou dans le cadre d’une publication académique ou scientifique est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source des contenus telle que précisée ci-après : « Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France » ou « Source gallica.bnf.fr / BnF ».
- La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés ou de fourniture de service ou toute autre réutilisation des contenus générant directement des revenus : publication vendue (à l’exception des ouvrages académiques ou scientifiques), une exposition, une production audiovisuelle, un service ou un produit payant, un support à vocation promotionnelle etc.

CLIQUER ICI POUR ACCÉDER AUX TARIFS ET À LA LICENCE

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

- des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés, sauf dans le cadre de la copie privée, sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.
- des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est le producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code de la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue dans un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment passible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter
utilisation.commerciale@bnf.fr.

4°
Indoch
48

N° 28291

Certifié exact et sincère au tirage
de mille cent vingt exemplaires.
Hanoï le 2 septembre 1942
Le Directeur
de l'Imprimerie Trung Bac.

[illegible]

THƠ HÀN MẶC TỬ

4° Indoch.
78

TÁC PHẨM HÀN MẶC TỬ:

GÁI QUÊ (Thơ) *Đã xuất bản 1936.*

ĐAU THƯƠNG (Thơ)

XUÂN NHƯ Ý (Thơ)

THƯỢNG THANH KHÍ (Thơ)

CẨM CHÂU DUYÊN (Kịch thơ)

CHƠI GIỮA MÙA TRĂNG (Thơ không vần) *Sắp in.*

Quách Tấn giữ bản quyền

HÀN MẶC TỬ

thơ

DÉPÔT LÉGAL
INDOCHINE
N° 28291

PHẠM TÚ

minh họa

SAIGON
ĐÔNG PHƯƠNG XUẤT BẢN
MCMXXXXII

THƠ HÀN MẶC TỬ THUỘC VỀ TỦ SÁCH TRÍ THỨC CỦA NHÀ XUẤT BẢN ĐÔNG PHƯƠNG NGOÀI NHỮNG BẢN GIẤY THƯỜNG CÓ IN THÊM : MƯỜI LĂM BẢN TRÊN GIẤY DÓ VÂN THƯỢNG HẠNG ĐẶT TẠI NHÀ LÀM GIẤY LẠI VIỆN LÀNG NGHÈ BẮC KỲ ĐÁNH DẤU TỪ I ĐẾN XV ; NĂM BẢN TRÊN GIẤY VERGÉ MOIRANS ĐÁNH DẤU A B C D E KHÔNG BÁN ; MỖI BẢN DÀNH RIÊNG CHO GIA ĐÌNH VÀ CÁC BẠN CHÍ THÂN HÀN MẶC TỬ ĐỀU CÓ PHỤ BẢN NHIỀU MÀU TỰ TAY HỌA SĨ PHẠM TÚ VẼ ; VÀ MỘT BẢN ĐẶC BIỆT TRÊN VÓC NHIỄU VỚI NHIỀU TỰ TÍCH CỦA HÀN MẶC TỬ VÀ SÁU NGUYÊN BẢN CỦA PHẠM TÚ.

Ai nói vườn trăng là nói vườn mơ. Ai nói bến mộng là nói bến tình. Người thơ là khách lạ đi giữa nguồn trong trẻo.

Trên đầu Người là cao-cả, vô-biên và vô-lượng; chung quanh Người là mơn trớn với yêu đương vây phủ bởi trăm giây quyến-luyến, — làm bằng êm dịu, làm bằng thanh bai... Gió phương mô đầy đưa Người đến bờ xa lạ, đầy trinh-tiết và đầy thinh- sắc. Người dừng lại để hái những lá tinh-hoa. Người nín lặng để mà nghe tiếng trăng reo vang vang như tiếng châu báu vỡ-lở. À ra Người cũng dại dột hốt vàng rơi bọc trong vạt áo.

Trí Người đã dâng cao và thơ người dâng cao hơn nữa. Thì ra Người đang say sưa đi trong Mơ-ước, trong Huyền-diệu, trong Sáng-láng và vượt hẳn ra ngoài Hư-Linh..

***

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi nhấn một cung đàn, bấm một đường tơ, rung rinh một làn ánh sáng.

Anh sẽ thấy hơi đàn lả-lướt theo hơi thở của hồn tôi và chìu theo những sóng điện nóng ran trút xuống bởi năm đầu ngón tay uyển-nhuyển.

Anh sẽ run theo khúc ngân-nga của tơ đồng, sẽ để mặc cho giai-âm rền-rĩ nuối không ngưng.

Và anh sẽ cảm-giác lạ, nhìn không chớp mắt khi một tia sáng xôn-xao tại có vì sao vỡ. Những thứ ấy là âm-điệu của thơ tôi, âm-điệu thiêng-liêng tạo ra trong khi máu cuồng rên vang dưới ngòi bút.

Tôi làm thơ ?

Nghĩa là tôi yếu-đuối quá ! Tôi bị cám-dỗ. Tôi phản lại tất cả những gì mà lòng tôi, máu tôi, hồn tôi đều hết sức giữ bí-mật.

Và nghĩa là tôi đã mất trí, tôi phát điên.
Nàng đánh tôi đau quá, tôi bật ra tiếng khóc, tiếng gào, tiếng rú... Có ai ngăn-cản được tiếng lòng tôi ?

*
* *

Tôi đã sống mãnh-liệt và đầy-đủ. Sống bằng tim, bằng phổi, bằng máu, bằng lệ, bằng hồn. Tôi đã phát-triển

hết cả cảm-giác của Tình-Yêu. Tôi đã vui, buồn, giận, hờn đến gần đứt sự sống.

***

Thôi mời cô cứ vào...

Ánh sáng lạ trong thơ tôi sẽ làm cho gò má cô đỏ gấc. Và một khi cô đã vào là cô sẽ lạc, vì vườn thơ tôi rộng-rinh, không bờ-bến. Càng đi xa càng ớn lạnh...

HÀN MẶC TỬ

THƠ ĐƯỜNG LUẬT

NHỚ TRƯỜNG XUYÊN

Trường Xuyên ơi ! Trường Xuyên ơi !
Viết chẳng nên câu nói nghẹn lời,
Mây nước bao la tình lẳng lặng
Gió sương mờ mịt nhớ chơi vơi.
Tương tư mộng thấy năm canh mộng,
Luyến ái trời vương bốn phía trời.
Đây nhớ đây thương mình tệ quá
Có ai khăng khít lại quên ai.

GÁI QUÊ

TINH QUÊ

Trước sân anh thơ thẩn,
Đăm đăm trông nhạn về;
Mây chiều còn phiêu bạt
Lang thang trên đồi quê;
Gió chiều quên ngừng lại,
Giòng nước luôn trôi đi...
Ngàn lau không tiếng nói
Lòng anh dường dê mê.
Cách nhau ngàn vạn dặm
Nhớ chi đến trăng thề.
Dầu ai không mong đợi,
Dầu ai không lắng nghe
Tiếng buồn trong sương đục,
Tiếng hờn trong lũy tre.

Dưới trời thu man mác
Bảng bạc khắp sơn khê.
Dầu ai trên bờ liễu
Dầu ai dưới cảnh lê...
Với ngày xanh hờ hững
Cố quên tình phu thê,
Trong khi nhìn mây nước
Lòng xuân cũng não nề...

BẼN LẼN

Trăng nằm sóng soải trên cành liễu,
Đợi gió đông về để lả lơi.
Hoa lá ngây tình không muốn động
Lòng em hồi hộp, chị Hằng ơi !

Trong khóm vi-lau rào rạt mãi...
Tiếng lòng ai nói sao im đi ?
Ô kìa bóng nguyệt trần truồng tắm,
Lộ cái khuôn vàng dưới đáy khe...

Vô tình để gió hôn trên má
Bẽn lẽn làm sao lúc nửa đêm.
Em sợ lang-quân em biết được,
Nghi ngờ tới cái tiết trinh em.

ĐAU THƯƠNG

DALAT TRĂNG MỜ

Đây phút thiêng liêng đã khởi đầu :
Trời mơ trong cảnh thực huyền mơ !
Trăng sao đắm đuối trong sương nhạt,
Như đón từ xa một ý thơ.

Ai hãy làm thinh chớ nói nhiều,
Để nghe dưới đáy nước hồ reo ;
Để nghe tơ liễu run trong gió,
Và để xem trời giải nghĩa yêu...

Hàng thông lấp loáng đứng trong im,
Cành lá in như đã lặng chìm.
Hư thực làm sao phân biệt được !
Sông Ngân-Hà nổi giữa màn đêm.

Cả trời say nhuộm một màu trăng,
Và cả lòng tôi chẳng nói rằng.
Không một tiếng gì nghe động chạm,
Dẫu là tiếng vỡ của sao băng...

TỐI TÂN HÔN

Là sợi đường tơ dịu quá trăng,
Là bao nhiêu ngọc cũng chưa bằng.
Cả và thế-giới như không có :
Một vẻ yêu là một vẻ tân.

Đã có khi nào cô ước mơ
Rồi đây khai-mạc cuộc đời thơ...
Bằng đêm hôm ấy, êm như rót
Lời mật vào tai ngọt sửng-sờ !

Nhưng cái gì thơm đã tới kề,
Tôi e tình-tứ bớt say mê,
Không còn ý-nhị ban đầu nữa ;
Sẽ chán chường và sẽ chán chê.

Cho nên tôi tưởng tối tân-hôn
Chưa tới, còn xa để được buồn...
Để sống trong niềm thương nhớ đã,
Để còn mường-tượng đến giai-nhơn.

HUYỀN ẢO

Mới lớn lên trăng đã thẹn thò,
Thơm như tình-ái của ni-cô.
Gió say lướt mướt trong màu sáng.
Hoa với tôi đều cảm-động sơ.

Đang khi mầu-nhiệm phủ ban đêm,
Có thứ gì rơi giữa khoảng im
— Rơi tự thượng tầng không khí xuống —
Tiếng vang nhè nhẹ dội vào tim.

Tôi với hồn hoa vẫn nín thinh,
Ngấm-ngầm trao đổi những ân-tình,
Để thêm ấm-áp nguồn tơ-tưởng,
Để bóng trời khuya bớt giật mình.

Từ đầu canh một đến canh tư,
Tôi thấy trăng mơ biến hóa như
Hương khói ở đâu ngoài xứ mộng,
Cứ là mỗi phút mỗi nên thơ.

Ánh trăng mỏng quá không che nổi
Những vẻ xanh xao của mặt hồ;
Những nét buồn buồn tơ liễu rủ;
Những lời năn nỉ của hư-vô.

Không gian dầy-đặc toàn trăng cả:
Tôi cũng trăng mà nàng cũng trăng.
Mỗi ảnh mỗi hình thêm phiếu-diểu,
Nàng xa tôi quá nói nghe chăng?

MÙA XUÂN CHÍN

Trong làn nắng ửng khói mơ tan.
Đôi mái nhà tranh lấm-tấm vàng.
Sột-soạt gió trêu tà áo biếc,
Trên giàn thiên-lý — Bóng xuân sang.

Sóng cỏ xanh tươi gợn tới trời.
Bao cô thôn-nữ hát trên đồi ;
— Ngày mai trong đám xuân xanh ấy,
Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi.

Tiếng ca vắt vẻo lưng chừng núi,
Hổn hển như lời của nước mây.
Thầm-thĩ với ai ngồi dưới trúc,
Nghe ra ý-vị và thơ-ngây.

Khách xa, gặp lúc mùa xuân chín,
Lòng trí bâng khuâng sực nhớ làng :
— « Chị ấy năm nay còn gánh thóc
Dọc bờ sông trắng nắng chan chan ?...»

THỜI GIAN

Còn đâu tráng-lệ những thời xanh,
Mùi vị thơm-tho một ái-tình.
Đố kiếm cho ra trong lớp bụi
Ít nhiều hơi-hám của kiên-trinh.

Đừng tưởng ngàn xưa còn phảng-phất
Nơi làn gió nhẹ lúc ban đêm.
Hồn xưa tự ấy không về nữa:
Ở cõi hư-vô dấu đã chìm.

Chỉ có trăng sao là bất diệt,
Cái gì khác nữa thảy đi qua.
Tây-Thi nàng hỡi bao nhiêu tuổi,
Vẻ đẹp mê-tơi vẫn nõn nà?

Tôi lạy muôn vì tinh-tú nhé,
Xin đừng luân-chuyển để thời-gian
Chậm đi, cho kẻ tôi yêu-dấu
Vẫn giữ màu tươi một mỹ-nhân.

ĐÔI TA

. . . .

Mà anh hay em trong tim đều rạn,
Đều chôn sâu hình ảnh một người mơ!
Bây giờ đây quấn quít, hiện bây giờ
Chỉ biết có đôi ta là đang sống,
Đang cho nhau ngọt ngào và đang mộng;
Cố làm lơ không biết đến thời gian,
Đến bông hoa tàn tạ với trăng ngàn,
Đến những tình duyên chung quanh thất vọng;
— Nhiều hành-tinh tan đi vì đã lỏng.
Ôi muôn năm! Giấc mộng đã đời chưa?

Lúc ấy sóng triều rền rĩ chưa bưa.
Cứ nhắm mắt, cứ yêu nhau như chết,
Cứ sảng sốt, tê mê và rủ liệt,
Đừng nghe chi âm hưởng địa cầu đang
Vỡ toang ra từng mảnh, cả không gian,
Cả thời gian, từ tạo thiên lập địa,
Đều trộn trạo, điều hòa và xí xóa,
Thành hư không như tình ái đôi ta...

CAO HỨNG

Tôi làm trăng cồ-độ,
Lượng trời rộng bao la.
Tôi làm Tô-đông-Pha
Đàn tương tư lạc điệu.

Thơ tôi thương huyền diệu
Mọc lên đạo từ bi.
Tôi bắt chước Hi-Di
Ngủ một trăm ngày dậy,

Xem mặt trời đang chảy
Là điềm có tiên-tri.
Tôi thấy nàng Tây-Thi
Giặt sa trên bàn thạch.

Tôi yêu trời nguyệt bạch,
Tôi say máu thanh thiên,
Tôi ưng ả thuyền quyên
Ở trong pho tình sử.

Cho tôi hoa đền ngự,
Cho tôi lòng ni-cô,
Xuân trên má nường Thơ
Ngon như tinh mới cắn.

ĐÂY THÔN VĨ-GIẠ

Sao anh không về chơi thôn Vĩ?
Nhìn nắng hàng cau nắng mới lên.
Vườn ai mướt quá, xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió mây đường mây,
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông Trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh,
Ai biết tình ai có đậm đà?

NHỮNG GIỌT LỆ

Trời hỡi, bao giờ tôi chết đi ?
Bao giờ tôi hết được yêu-vì,
Bao giờ mặt nhựt tan thành máu,
Và khối lòng tôi cứng tợ si ?

Họ đã xa rồi khôn níu lại,
Lòng thương chưa đã, mến chưa bưa.,.
Người đi, một nửa hồn tôi mất,
Một nửa hồn tôi bỗng dại khờ.

Tôi vẫn còn đây hay ở đâu ?
Ai đem tôi bỏ dưới trời sâu ?
Sao bông phượng nở trong màu huyết,
Nhỏ xuống lòng tôi những giọt châu ?

GHEN

Ta ném mình đi theo gió trắng :
Lòng ta tản khắp bốn phương trời.
Cửu trùng là chốn xa xôi lạ,
Chim én làm sao bay đến nơi ?

Chiếc tàu chở cả một đêm trăng,
Muôn ánh sao ngời chói thẳng băng.
Muôn sợi hương trầm say bối rối,
Muôn vàn thần thánh sống cao sang.

Giây phút, ôi chao ! nguồn cực lạc,
Tình tôi ghen hết thú vô biên.
Ai cho châu báu, cho thinh sắc,
Miệng lưỡi khô khan hết cả thèm.

CUỐI THU

Lụa trời ai dệt với ai căng,
Ai thả chim bay đến Quảng-Hàn,
Và ai gánh máu đi trên tuyết,
Mảnh áo da cừu ngấm nở nang.

Mây vẽ hằng hà sa số lệ,
Là nguồn ly biệt giữa cô đơn.
Sao không tô điểm nên sương khói,
Trong cõi lòng tôi buổi chập chờn.

Đây bãi cô liêu lạnh hững hờ,
Với buồn phơn phớt, vắng trơ vơ.
Cây gì mảnh khảnh run cầm cập,
Điềm báo thu vàng gầy xác xơ.

Thu héo nấc thành những tiếng khô.
Một vì sao lạ mọc phương mô ?
Người thơ chưa thấy ra đời nhỉ ?
Trinh bạch ai chôn tận đáy mồ ?

ĐÀN NGỌC

Điện Hàm-Chương mai hoa còn rớt ngọc,
Xiêm nghê nàng ven vén đề hương lay,
Nốc đi cho làn phấn điểm màu say,
Cho rúng động toàn thân người rớm khóc.

Rồi muôn xuân đã nư chiều thổn thức,
Đều run lên như thể tấm hồn mơ.
Ai reo chi thương tiếc giữa đường tơ,
Cho lỡ dỡ vang lên từng tiếng nấc !

Nguồn sáng láng lớ đi trong sự thật,
Trong ảo huyền và trong cả mê ly.
Ai nỡ nào cắt nghĩa tới hàng mi :
Là ứ lại, là trào ra nước mắt.

Bằng trăm tiếng vẽ ra trăm màu sắc,
Với đôi tay nàng trút hết đê mê.
Dạ lan hương bừng mở cánh e dè,
Trong khúc nhạc rên đều hơi gió tớt.

Đàn ngọc đã rít lên chiều nả nớt,
Tôi kêu rêu van khóc lạy nàng thôi!
Hãy uống đi cốc rượu ngấm đầy hơi,
Chan chứa vị nồng say đêm hợp cẩn.

Nàng! Lạy Nàng! hãy nghe tôi cầu khẩn:
Hãy khoan tay cầm lại trí tương tư,
Đang chờn vờn trong nguồn sáng ngất ngư,
Đang lướt mướt ở trong màu họa lệ.

Trên cung bực hãm mau niềm ngọc kề,
Với lòng run ngưng hết cả thanh âm,
Cho lững lơ chới với điệu phong cầm,
Cho tôi bớt bồi hồi trong một phút.

LƯU-LUYẾN

Chửa gặp nhau mà đã biệt ly,
Hồn anh theo rõi bóng em đi.
Hồn anh sẽ nhập trong luồng gió,
Lưu luyến bên em chẳng nói gì.

Thơ em cũng giống lòng em vậy,
Là nghĩa thơm tho như ánh trăng,
Mềm mại như lời tơ liễu rỉ,
Âm thầm trong áng gió băn khoăn.

Anh đã ngâm và đã thuộc làu
Cả người rung động bởi thương đau,
Bởi vì mê mẩn vì khoan khoái,
Anh cắn lời thơ để máu trào . . .

Lời thơ ngậm cứng, không rền rĩ,
Mà máu tim anh vọt láng lai.
Thơ ở trong lòng reo chẳng ngớt,
Tiếng vang tha thiết dội khắp nơi.

Em đã nghe qua, em đã hay,
Tình anh sao phải chứng mê say,
Anh điên anh nói như người dại
Van lạy không gian xóa những ngày . . .

Những ngày đau khổ nhuộm buồn thiu,
Những áng mây lam cuốn dập diu,
Những mảnh nhạc vàng rơi lả tả,
Những niềm run rẩy của đêm yêu.

Anh đứng cách xa hàng thế giới,
Lặng nhìn trong mộng miệng em cười.
Em cười anh cũng cười theo nữa,
Để nhắn hồn em đã tới nơi.

HÃY NHẬP HỒN EM

Đừng nhắc nhở tên anh ngoài lỗ miệng,
Vì gió hương nghe được rỉ thầm hoa.
— Lộ mất rồi tâm sự của đôi ta
Chưa hề nói cho một ai nghe biết,
Chưa hề dặn ngày mai rồi tiễn biệt,
Chưa khi nào đọc đến chữ chia ly.

Bỗng đêm nay, trước cửa bóng trăng quỳ,
Sấp mặt xuống cúi mình theo dáng liễu.
Lời nguyện gẫm xanh như màu huyền diệu,
Não nê lòng viễn khách giữa lúc mơ.
Trời từ bi cảm động ứa sương mờ,
Sai gió lại lay hồn trong kẽ lá
Trăng choáng váng với hoa tàn cùng ngả
Anh đoán chừng cơn ấy em ngất đi.

Khổ lòng chưa, em hỡi! Mộng tình si
Cuồng dại quá, khiến nước mây sưởng sượng.
Nhưng qua rồi những phút giây tơ tưởng,
Anh nhìn trăng lõn lẽn đậu ngành cao.
Phải giờ nầy đang lúc em chiêm bao,
Vì chính giờ nầy anh đang yêu thiệt,
— Em, hãy nhập hồn em trong bóng nguyệt.

SẦU VẠN CỔ

Lòng ta sầu thảm hơn mùa lạnh,
Hơn hết u buồn của nước mây.
Của những tình duyên thương lỡ dở,
Của lời rên siết gió heo may.

Cho ta nhận lấy không đền đáp,
Ơn trọng thiêng liêng xuống bởi trời,
Bằng tiếng kêu gào say chếnh choáng,
Bằng tim, bằng phổi nóng như sôi.

Và sóng buồn dâng ngập cả hồn,
Lan tràn đến bến mộng tân hôn.
Khóe cười nức nở nơi đầu miệng,
Là nghĩa, trời ơi, nghĩa héo don.

TRƯỜNG TƯƠNG TƯ

Hiều gi không ý nghĩa của trời thơ
Của hương hoa trong trắng lờn lợt bảy
Của lời câm muôn vi sao áy náy
Hiều gì không em hỡi ! hiều gi không ?
Anh ngâm nga đề mở rộng cửa lòng,
Cho trăng xuân trản trề say chơi vơi,
Cho nắng hường vấn vương muôn ngàn sợi ;
— Cho em buồn, trời đất ứa sương khuya,
Đề em buồn, đề em nghiệm cho ra
Cái gi kết lại mới thành tinh tú ;
Và uyên ương bởi đâu không đoàn tụ,
Và tình yêu sao lại dở dang chi,
Và vi đâu, gió gọi giật lời đi.
— Lời đi qua một chiều trong kẽ lá,
Một làn hương mới nửa lừng sa ngã,
Anh nếm rồi ý vị của làn mơ.

Lệ Kiều ơi ! em còn giữ ý thơ
Trong đôi mắt mùa thu trong leo lẻo,

Ở xa xôi lặng nhìn anh khô héo.
Bên kia trời, lấy chụp cả hồn anh.
Hãy van lơn ở dưới chân Bản thành,
Cho yêu ma muôn năm vùng trở dậy,
Náo không gian cho lửa lòng bùng cháy,
Và để cho kinh động đến người tiên,
Đang say sưa trong thế giới Hão-huyền,
Đang trửng giỡn ở trên sông Ngân biếc...

Anh rõ trước sẽ có ngày cách biệt,
Ngó như gần, song vẫn thiệt xa khơi!
Lau mắt đi, đừng cho lệ đầy vơi.
Hãy mượn tượng một người thơ đang sống
Trong im lìm, lẻ loi trong dãy động.
— Cũng hình như, em hỡi! động Huyền Không
Mà đêm nghe tiếng khóc ở đáy lòng,
Ở trong phổi, trong tim, trong hồn nữa.
Em cố nghĩ ra một chiều vàng úa,
Lá trên cành héo hắt, gió ngừng ru:
« Một khối tình nức nở giữa âm u,

« Một hồn đau rả lần theo hương khói,
« Một bài thơ cháy tan trong nắng dọi,
« Một lời run hoi hóp giữa không trung,
« Cả niềm yêu, ý nhớ cả một vùng,
« Hóa thành vũng máu đào trong ác lặn ».

Đấy là tất cả người anh tiêu tán,
Cùng trăng sao bảng bạc xứ Say Mơ,
Cùng tình em tha thiết như văn thơ,
Ràng rịt mãi cho đến ngày tận thế.

TRÚT LINH HỒN

Máu đã khô rồi thơ cũng khô
Tình ta chết yểu tự bao giờ!
Từ nay trong gió, — trong mây gió,
Lời thảm thương rền khắp nẻo mơ.

Ta còn trìu mến biết bao người
Vẻ đẹp xa hoa của một trời,
Đầy lệ, đầy thương, dầy tuyệt vọng.
Ôi! giờ hấp hối sắp chia phôi!

Ta trút linh hồn giữa lúc đây,
Gió sầu vô hạn nuối trong cây...
— Còn em sao chẳng hay gì cả?
Xin để tang anh đến vạn ngày.

NGỦ VỚI TRĂNG

Ta không nhấp rượu,
Mà lòng ta say...
Vì lòng nao nức muốn
Ghi lấy đám mây bay...
Té ra ta vốn làm thi-sĩ,
Khát khao trăng gió mà không hay!
Ta đi bắt nắng ngửng, nắng reo, nắng cháy
Trên sóng cảnh, — sóng áo cô gì má đỏ hây hây...
Ta rình nghe niềm ý bâng khuâng trong gió lặng,
Với là hơi thở nồng nàn của tuổi thơ ngây
Gió nâng khúc hát lên cao vút,
Vần thơ uốn éo lách rừng mây.
Ta hiểu ra rồi, trong một phút,
Lời tình chới với giữa sương bay.

Tiếng vàng rơi xuống giếng,
Trăng vàng ôm bờ ao...
Gió vàng đang xao xiếng,
Áo vàng hỡ chị chưa chồng đã mặc đi đêm.
Theo tôi đến suối xa miền,
Cỗi thơ, cỗi mộng, cỗi niềm yêu đương...

Mây trôi lơ lửng trên giòng nước,
Đôi tay vốc uống quên lạnh lùng.
Ngả nghiêng đồi cao bọc trăng ngủ,
Đầy mình lốm đốm những hào quang...

MỘT MIỆNG TRĂNG

Cả miệng ta trăng là trăng!
Cả lòng ta vô số gái hồng nhan;
Ta nhả ra đây một nàng,
Cho mây lặng lờ, cho nước ngất ngây,
Cho vì sao rụng xuống mái rừng say.
Gió thổi rào rào như lá đổ,
Suối gì trong trắng vẫn đồng trinh.
Bóng ai theo rõi bóng mình,
Bóng nàng yêu tinh.
Dịp cười như tiếng vỡ pha lê...
Thưa, tôi không dám say mê,
Một mai tôi chết bên khe ngọc tuyền.
Bây giờ tôi dại tôi điên,
Chắp tay tôi lạy cả miền không gian.

Hẹn tôi tảng sáng đi tìm mộng,
Mộng còn lưởng vưởng bến xa mơ...
Tiếng gà gáy rụng trăng đầu hạ,
Tôi hoảng hồn lên, giận sửng sờ!

BIỀN HỒN TA

Máu tim ta tuôn ra làm biền cả,
Mà sóng lòng rồn rập như mây trôi.
Sóng lòng ta tràn lan ngoài xứ lạ,
Dâng cao lên, cao tột tới trên trời.

Ôi, ta đã mửa ra từng búng huyết,
Khi say sưa với lượn sóng triền miên,
Khi nhận lấy trong thâm tâm cay nghiệt,
Dọng hờn đau trăm vạn nỗi niềm riêng.

Ta muốn níu hồn ai đương hiền hiện
Trong lòng và đang tắm máu sông ta.
Ta muốn vớt ai ra ngoài sóng điện,
Đề nhìn xem sắc mặt với làn da.

Ôi ngông cuồng! ôi rồ dại, rồ dại!
Ta đi thuyền trên mặt nước lòng ta.
Ôi ngông cuồng! ôi rồ dại, rồ dại!
Ta cắm thuyền chính giữa vũng hồn ta!

HỒN LA AI

Hồn là ai ? là ai ? tôi chẳng biết.
Hồn theo tôi như muốn cợt tôi chơi.
Môi đầy hương tôi không dám ngậm cười.
Hồn vội mớm cho tôi bao ánh sáng...
Tôi chết giả và no nê vô vạn,
Cười như điên, sặc sụa cả mùi trăng.
Áo tôi là một thứ ngợp hơn vàng,
Hồn đã cấu, đã cào, nhai ngấu nghiến !
Thịt da tôi sượng sần và tê điếng,
Tôi đau vì rùng rợn đến vô biên.
Tôi dìm hồn xuống một vũng trăng êm,
Cho trăng ngập, trăng dồn lên tới ngực.
Hai chúng tôi lặng yên trong thổn thức,
Rồi bay lên cho tới một hành-tinh,
Cùng ngả nghiêng lăn lộn giữa muôn hình,

Đề gào thét một hơi cho rởn ốc
Cả thiên đàng, trần gian và địa ngục.

Hồn là ai ? là ai ? tôi không hay,
Dẫn hồn đi rỏng rã một đêm nay,
Hồn mệt lả mà tôi thì chết giấc...

CÔ LIÊU

Gió lùa ánh sáng vô trong bãi,
Trăng ngập đầy sông, chảy láng lai.
Buồm trắng phất phơ như cuống lá,
Lòng tôi bát ngát rộng bằng hai.

Tôi ngồi dưới bến đợi nường Mơ,
Tiếng rú ban đêm rạn bóng mờ,
Tiếng rú hồn tôi xô vỡ sóng,
Rung tầng không khí, bạt vi-lô.

Ai đi lẳng lặng trên lần nước,
Với lại ai ngồi khít cạnh tôi ?
Mà sao ngậm cứng thơ đầy miệng,

Không nói không rằng nín cả hơi !
Chao ôi ! ghê quá trong tư tưởng,
Một vũng cô-liêu cũ vạn đời !

SÁNG LÁNG

Sông Ngân đã im lìm không tiếng sóng,
Mà lòng anh rào rạt mãi không thôi !
Ở tầng cao khúc Nghê Thường đồng vọng !
Nghe gì đâu, em hỡi ! ráng mây trôi.

Anh đã thoát hồn anh ngoài xác thịt,
Đề chập chờn trong ánh sáng mông lung,
Đề tìm em đưa hai tay ràng rịt
Mảnh tinh thiêng ngả ngớn giữa không trung.

Anh đã gặp hồn em đương chới với,
Bến Mê Hà trên giải nước mênh mang.
Anh đã đón tình em bay phất phới,
Như hương trăng dầm thấm cõi không gian.

Chúng ta biến, em ơi, làm thanh khí,
Cho tan ra hòa hợp với tinh anh
Của trời đất, của muôn vàn ý nhị,
Và tình ta sáng láng như trăng thanh.

HỒN LÌA KHỎI XÁC

Há miệng cho hồn văng lên muôn trượng,
Chơi vơi trong khí hậu chín tầng mây.
Ánh sáng lạ sẽ tan vào hư lãng,
Trời linh thiêng ; cao cả gợi nồng say...

Vì không giới, nơi trầm hương vắng lặng,
Nên hồn bay vùn vụt tới trăng sao,
Sóng gió nổi rùng rùng như địa-chấn,
Và muôn vàn thần phách ngả lao đao.

Cả hơi hám muôn xưa theo ám ảnh,
Hồn trơ vơ không biết lạc về đâu ?
Và vướng phải muôn vàn tinh khí lạnh,
Hồn mê man bất tỉnh một hồi lâu.

Rồi sảng sốt bay tìm muôn tử khí,
Mà muôn sao xa cách cõi hoang sơ.
Hồn cảm thấy bùi ngùi như rớm lệ.
Thôi hồn ơi, phiêu lạc đến bao giờ!

Hồn hãy thoát ly ra ngoài tâm tưởng
Là hồn đừng nghĩ ngợi đến hồn trong,
Cứ để mặc hồn ngoài bay lưởng vưởng,
Ngao du cùng khắp cõi trí mênh mông.

Xác ta sẽ hút bao nguồn trăng loạn,
Ngấm vào trong cơ thể những hoa hương.
Và sẽ thở ra toàn hơi thở sáng,
Để trên cao, hồn khỏi lộn màu sương.

Rồi hồn ngắm tử thi hồn tan rã,
Bốc thành âm khí loãng nguyệt cầu xa.
Hồn mất xác, hồn sẽ cười nghiêng ngả,
Và kêu rêu thảm thiết khắp bao la...

Ôi hồn thiêng liêng không hề chết đặng,
Làm sao hồn chẳng hiểu nghĩa vô biên.
Ngày tận thế là ngày thôi tán loạn,
Xác của hồn, hồn của xác y nguyên.

Đêm nay ta khạc hồn ra khỏi miệng,
Đề cho hồn đỡ bớt nỗi bi thương.
Nhưng khốn nỗi xác ta đành câm tiếng,
Hồn đi rồi, không nhập xác thê lương.

SIÊU THOÁT

Mới hay cõi siêu hình cao tột bực,
Giữa hư vô xây dựng bởi trăng sao.
Xa lắm rồi, xa lắm, hãi dường bao!...
Ai tới đó chẳng mê man thần trí,
Tỏa châu báu kết bằng hương kỳ dị
Của tinh yêu rung động lớp hào quang.
Những cù lao trôi nổi xứ mênh mang,
Sẽ qui tụ, thâu về trong một mối,
Và tư tưởng không bao giờ chắp nối.
Là vì sao? Vì sợ kém thiêng liêng.
Trí vô cùng lan nghĩ rộng vô biên
Cắt nghĩa hết những anh hoa huyền bí.
Trời bát ngát không cần phô triết lý.
Thơ láng lai chấp chóa những hàng châu.
Ta hiểu chi trong áng gió nhiệm mầu,
Những hạt lệ của trích tiên đày đọa.

A ha hả ! say sưa chê chán đã.
Ta là ta hay không phải là ta ?
Có gì đâu, cả thề với cao xa,
Như cội rễ của trăm nguồn đạo hạnh.
Hớp rượu mạnh, máu càng hăng sức mạnh.
Ôi điên rồ ! khoái lạc đến ngất ngư.
Thương là thương lòng mình giận chưa nư.
Hồn vội thoát ra khỏi bờ trí tuệ.

NGOAI VU TRỤ

Lụt Hồng Thủy trời không cho tái lại,
Khiến bồ câu bay bỗng quá không gian.
— Ra không gian là vượt hẳn thượng tầng.
Tấp tới đến ở ngoài kia vũ trụ,
Nơi khí tượng bốc ngùn muôn tinh tú,
Nơi không cho hồn lai vãng quan chiêm.
Sáng vô cùng, sáng láng cả mọi miền,
Không u ám như cõi lòng ma quỉ.
Vì có đấng Hằng Sống, hằng ngự trị,
Nhạc thiêng liêng dồn trỗi khắp hư linh.

Ồ say sưa trên hết các tục tình,
Ồ thú lạ, những phút giây thanh thoát.
Hương cho thơm ứ đầy hơi khoái lạc,
Máu cho cuồng run giận đến miên man.
Hồn hỡi hồn, lên nữa, quá thinh gian,

Tìm tới chốn chiêm bao ngoài sự thực.
Mộng là mộng tràn trề muôn vạn ức.
Tình thơm tho như ngấn lệ còn nguyên.
Ta ước ao đầu đội mũ triều thiên,
Và tắm gội ở trong nguồn ánh sáng.
Ca những điệu ngọc vàng cao sang sảng,
Lời văng xa truyền nhiễm đến vô song.
Bầu hạo nhiên lồng lộng một màu trong,
Không rung động bởi tơ huyền náo nức.
Hồn hỡi hồn, bay ra ngoài kia mức,
Nơi thiên sầu địa thảm giới Lâm bô.
Say máu ngà, say nửa tới chừng mô
Cả Vũ trụ tan theo ngày Phán Xét,
Là khủng khiếp cả Trời Đất tiêu diệt.

KHÓI HƯƠNG TAN

Tối hôm nay muôn sao bơi nhấp nhánh.
Sông Mê Hà đưa đầy sóng triền miên...
Thuyền anh buông lửng lơ trong hiu quạnh,
Tới em chưa, đã tới bến lòng em?

Mộng uyên ương đang khi tim rào rạt,
Thuyền anh neo đậu trước bến Hàn giang.
Nhưng uyên ương khi trăng sao bàng bạc,
Biến mất rồi, anh thấy khói hương tan.

XUÂN NHƯ Ý

CHO mau lên! dồn ánh nguyệt vào đây... Lời thơ ta sẽ sáng trưng như thất bảo. Tình cảm ta sẽ nóng ran như mặt trời. Ý tứ ta sẽ cao cường hơn ngọn núi.

Lạy Chúa Trời tôi! Hãy ban cho tôi hằng hà sa số là ơn lành, ơn cả... Thơ tôi sẽ rất no, rất ớn, rất nư, trọng vọng như tài hoa, cao sang như nhân đức, chói chăn vô vàn phước lộc...

Ôi! Trời hạo nhiên đây không phải là công trình châu báu của Người sao!

Lòng vô lượng đây không phải do phép tắc mầu nhiệm của Đấng Vô-thỉ Vô-chung?

Đưa ra, nào là nhạc thơm, hương gấm, mộng ngọc và hoa trinh bạch, đàn ly tao, tranh tuyệt phầm...

Đưa ra, nào là gió chia biệt, trăng đoàn viên, chim tứ chiến, mây giang hồ, và nào là trời thanh sắc, lòng nhủ hương, niềm mộc dược.

Vẫn là chưa bưa, chưa đã, chưa nguôi được chí muôn sao! . . .

Phải mời cho được XUÂN THIÊN ra đời. . .
Bình an cả và thiên hạ. . .

Vì chưng muôn xuân là lương thực ngon ngọt, mĩ vì, ánh xuân là nguồn tơ tưởng thơm tho, tinh khiết, khí xuân là mạch trường sinh bất tử, tình xuân là cung cầm nguyệt mê ly, tuổi xuân là NGỌC NHƯ Ý, tên xuân là DẠ LAN HƯƠNG.

Và xuân là phong vị thái hòa của năm muôn năm, trời muôn trời, châu lưu trên thượng tầng không khí, bàng bạc cả giải Hà Sa, chen lấn vô tận hồn tạo vật. . .

Loài người hãy tận hưởng một hơi cho đã ngán và cao rao danh cha cả sáng.

Và loài người hãy cám ơn Thi nhân đã đồ hết

bao nhiêu nguồn máu lệ, đã từng uống mật đắng cay trong khi miệng vẫn tươi cười sốt sắng...

Hãy cầu nguyện bằng trăm kinh mây gió.
Hãy dâng cho một tràng chuỗi trăng sao...

Thi nhân sẽ vừa say sưa, vừa điên cuồng, ọc ra từng búng thơ sáng láng, phương phi như một mùa XUÂN NHƯ Ý.

Viết tại Qui-nhơn trong một ngày rất say,
rất dại và rất nhớ, rất thương.

HÀN MẶC TỬ

RA ĐỜI

Một chiều xanh, một chiều xanh huyền hoặc,
Sáng bao la vây lút cõi thiên không.
Xuất thế gian chưa có tại trong lòng,
Muôn ý tứ say chim nơi bất giác ;
Hương cám dỗ mê người trong khoái lạc.
A ! A ! A !
Thiên địa đắm hoang mang...
Là đương khi thờ lạy cả Thiên Đàng,
Bay những tiếng tung hô thánh đức,
Muôn thần phẩm trong lâng láng chầu chực,
Ánh hào quang chan chói ngất lưu ly.
Ôi ! cao sang khôn ví, trọng ai bì...
Trên nước cả có vô vàn châu báu.
Trí rất ngợp, bởi chưng xuân hồn hậu
Đã ra đời, theo lịnh của Ngôi Hai...
Ôi ! thánh tai, thánh tai và thánh tai !

Cả trời bỗng nổi lên muôn điệu nhạc
Rất trọng vọng, rất thơm tho, man mác,
Rất phương phi, trên hết cả anh hoa.
Xuân ra đời...
Điềm ngọc ấm như ngà,
Thơ có tuổi và chiêm bao có tích,
Và tâm tư có một điều rất thích,
Không nói ra vì sợ bớt say sưa.
— « Chàng ơi! chàng ơi! Sự lạ hôm qua,
Mùa xuân tới mà không ai biết cả...»

ĐIỀM LẠ

Đức tin thơm hơn ngọc,
Thơ bay rồi thơ bay. . .
Máu gò giai âm lại,
Sớt bớt nghĩa đương say.

Có tin thôn xa đến,
Có điềm lạ đêm nay :
Đóng cửa mười phương lại
Dồn ánh sáng vào đây.

Ngoài không gian rất mát
Chim thanh tước ra đời. . .
Nêu cao hơn tiếng nhạc
Múa hát sẽ xanh tươi. . .

Năm nay tôi thương tuổi,
Sai hẹn với người xa. . . .
Năm nay xuân nhắc mãi :
Nước mắt liền ứa ra. . .

NGUỒN THƠM

Trí đương no và khí xuân đương khỏe,
Nhạc đương say và rượu vẫn còn thơm,
Nên muôn cánh thủy tiên chưa dám hé
Trong phút giây trân trọng của linh hồn.

Tiếng pháo đi : bao nhiêu kinh cầu nguyện
Đều dâng lên cho đến chín từng mây.
Hơi xuân ấm mĩ vị hơn dạ yến,
Ta đem ươm trong ý vị đêm nay.

Ta cho ra một giòng thơ rất mát,
Mới tinh khôi và thanh sạch bằng hương.
Trời như hớp phải hơi men ngan ngát,
Đấm muốn ngôi tinh lạc xuống mười phương.

Cả trời bỗng điệu diêu như báu vỡ :
Nên tiếng vang thầm dội đến thâm tâm,
Mà ta ngỡ đấng Tiên Tri muôn thuở
Giữa đêm nay còn đứng giảng Phúc Âm.

Tứ thời xuân ! tứ thời xuận non nước !
Phút thiêng liêng nhuần gội áng thiều quang.
Thiên hạ binh, vả trời tuôn ơn phước,
Như triều thiện vởn lượn khắp không gian.

Ta há miệng cho nguồn thơm trào vọt :
Đường thơ bay sáng láng như sao sa...
Trên lụa trắng mười hai giòng chữ ngọc
Thêu như thêu rồng phượng kết tinh họa.

Ta cao ngâm dọng vô cùng thanh thoát
Khiến châu thân rung động thề tơ trăng
Toan ngất đi trong cơn mê khoái lạc,
Mẹ dấu yêu liền vội đến tay nâng... .

— « Đây, thi sĩ của đạo quân Thánh giá
Nửa đêm nay vùng dậy đề tung hô,
Đề sớt cho cả xuân xuân thiên hạ
Hương mến yêu là lộc của lời thơ. »

XUÂN ĐẦU TIÊN

Mai sáng mai, trời cao rộng quá!
Gió căng hơi và nhạc lên mây.
Đôi lòng cũng ấm như xuân ấm,
Chỉ có ao xuân trắng trẻo thay...

Mai này thiên địa mới tinh khôi,
Gió căng hơi và nhạc lên trời,
Chim khuyên hót tiếng đầu tiên hết,
Hoa lá hồ nghi sự lạ đời.

Trái cây bằng ngọc vỏ bằng gấm,
Còn mặt trời kia tợ khối vàng...
Có người trai mới im như nguyệt,
Gió căng hơi và nhạc lên ngàn.

Thuở ấy cản khôn mới dựng nên,
Mùa thơ chưa gặt tốt tươi lên,
Người thơ phong vận như thơ ấy
Nào đã ra đời ngọc biết tên.

Xuân gấm đầu tiên giữa Cõi Đời
Mùi thơm ngây dại sóng con ngươi!
Hãy hoan hô, lời cao như sấm :
— Vạn tuế, bay ơi! nắng rợp trời!

ĐÊM XUÂN CẦU NGUYỆN

Trời hôm nay bình an như nguyệt bạch,
Đường trăng xa, ánh sáng tuyệt vời bay...
Đây là hương quí trọng thấm trong mây
Ngời phép lạ của đức tin kiều diễm.
Câu tán tạ, không khen long cả phiếm :
Bút Xuân Thu múa nhạc đến vừa khi
Khắp mười phương điềm lạ trỗ hoài nghi :
Cây bằng gấm, và lòng sông toàn ngọc ;
Và đầu hôm một vì sao liền mọc
Ở phương Nam mầu nhiệm biết ngần mô !
Vì muôn kinh dồn dập cõi thơm tho,
Thêm nghĩa lý sáng trưng như thất bảo.
Ta chấp hai tay lạy qui hoan hảo,
Ngửa trông cao, cầu nguyện trắng không gian
Để vừa dâng vừa hiệp bốn mùa xuân
Nở một lượt giàu sang hơn Thượng Đế.

Đã no nê, đã bưa rồi, thế hệ
Của phường trai mê mẩn khí thanh cao
Phượng hoàng bay trong một tối trăng sao
Mà ánh sáng không còn khiêm nhượng nữa ;
Đương cầu xin ọc thơ ra dường sữa,
Ta ngất đi trong khoái lạc của hồn đau...
Trên chín tầng, diêu động cả trân châu
Dường sống lại muôn ngàn hoa phẩm tiết,
Nhịp song đôi : này đây, cung cầm nguyệt
Ướp lời thơ thành phước lộc đường tu
Tôi van lơn, thầm nguyện Chúa Giê-Su
Ban ơn xuống cho mùa xuân hôn phối,
Xin thứ tha những câu thơ tội lỗi
Của bàn tay thi sĩ kẻ lên trăng :
Trong bao đêm xao xuyến vũng sông Hằng.

NHỚ THƯƠNG

Trầm ngán nghê bay trong lãnh cung
Xuân thơm bối rối ngọt vô cùng ;
Ôi chao, Thánh thượng vô tâm quá,
Lòng thiếp buồn như một tấm nhung.

Ở đây châu báu vô tri hết,
Pho sách quần phương lộ ý nhiều...
Hãy tìm cho được hoa cung cấm
Xem thử tên hoa có mỹ miều.

Ngoài kia xuân đã thắm duyên chưa ?
Trời ở trong đây chẳng có mùa,
Không có niềm trăng và ý nhạc,
Có người cung nữ nhớ thương vua...

Đừng ai nhắc nhở đến xuân trong ;
Vô số là xuân chiếm mọi lòng.
Mỗi người đều có xuân riêng cả
Thiếp viết xuân trên mảnh lụa hồng...

THÁNH NỮ ĐỒNG TRINH MARIA

Như song lộc triều nguyên : ơn phước cả,
Dâng cao dâng thần nhạc sáng hơn trăng.
Thơm tho bay cho đến cỏi Thiên Đàng
Huyền diệu biến thành muôn kinh trọng thể.
Và Tổng lãnh Thiên thần quỳ lạy Mẹ
Tung hô câu đường hạ ngớp châu sa.
Hương xông lên lời ca ngợi sum hòa :
Trí miêu duệ của muôn vì rất thánh.

Maria ! Linh hồn tôi ớn lạnh !
Run như run thần tử thấy long nhan,
Run như run hơi thở chạm tơ vàng...
Nhưng lòng vẫn thấm nhuần ơn tríu mến.

Lạy Bà là Đấng tinh truyền thanh vẹn
Giàu nhân đức, giàu muôn hộc từ bi,
Cho tôi dâng lời cám tạ phò nguy
Cơn lâm lụy vừa trải qua dưới thế.
Tôi cảm động rưng rưng hai hàng lệ :

Giòng thao thao bất tuyệt của nguồn thơ.
Bút tôi reo như châu ngọc đền vua;
Trí tôi hớp bao nhiêu là khí vị...
Và trong miệng ngậm câu ca huyền bí,
Và trong tay nắm một nạm hào quang...

Tôi no rồi, ơn võ lộ hòa chan
Tấu lạy Bà, Bà rất nhiều phép lạ,
Ngọc như ý vô tri còn biết cả
Huống chi tôi là Thánh thể kết tinh.
Tôi ưa nhìn Bắc đẩu rạng bình minh,
Chiếu cùng hết khắp ba ngàn thế giới...
Sáng nhiều quá cho thanh âm vời vợi,
Thơm dường bao cho miệng lưỡi khong khen.

Hỡi Sứ thần Thiên Chúa Gabriel,
Khi Người xuống truyền tin cho Thánh Nữ,
Người có nghe xôn xao muôn tinh tú?
Người có nghe náo động cả muôn trời?

Người có nghe thơ mầu nhiệm ra đời
Đề ca tụng, — bằng hoa hương sáng láng
Bằng tràng hạt, bằng Sao Mai chiếu rạng
Một đêm xuân là rất đỗi anh linh ?

Đây rồi ! đây rồi ! chuỗi ngọc vàng kinh.
Thơ cầu nguyện là thơ quân tử ý
Trượng phu lời và tông đồ triết lý
Là Nguồn Trăng yêu mến Nữ Đồng Trinh,
Là Nguồn Đau chầu lụy Nữ Đồng Trinh...

Cho tôi thắp hai hàng cây bạch lạp,
Khói nghiêm trang sẽ dâng lên tràn ngập
Cả hàn giang, cả mầu sắc thiên không
Lút trí khôn và ám ảnh hương lòng
Cho sốt sắng, cho đê mê nguyền ước...

Tấu lạy Bà, lạy Bà đầy ơn phước,
Cho tình tôi nguyên vẹn tợ trăng rằm
Thơ trong trắng như một khối băng tâm
Luôn luôn reo trong hồn, trong mạch máu ;
Cho vỡ lở cả muôn ngàn tinh đẩu,
Cho đê mê âm nhạc và thanh hương,
Chim hay tên ngọc, đá biết tuổi vàng,
Lòng vua chúa cũng như lòng lê thứ.
Sẽ ngây ngất bởi chung thơ đầy ứ
Nguồn thiêng liêng yêu chuộng MẸ SẦU BI.

Phượng Trì ! Phượng Trì ! Phượng Trì !
Phượng Trì !
Thơ tôi bay suốt một đời chưa thấu,
Hồn tôi bay đến bao giờ mới đậu
Trên triều thiên ngời chói vạn hào quang ?

NÀY ĐÂY LỜI NGỌC SONG SONG

Này đây lời ngọc song song,
Xin dâng muôn sóng tơ đồng vơi vơi.
Xin dâng này máu đang tươi,
Này đây nước mắt dọng cười theo nhau.
Mới hay phong vị nhiệm mầu,
Môi chưa nhấp cạn mạch sầu đã tuôn.
Ờ Địch ơi! lệ có nguồn,
Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi.
Hôm nay trời lửng lơ trời
Giòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng.
Tôi ngồi ở bến Hàn Giang
Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm.

SAY CHẾT ĐÊM NAY

Trời hàn giang đêm nay không sóng,
Lòng cô liêu đồng vọng làm chi?
Gió đông đoài gặp tình si,
Ôi chao quấn quít nói gì nhớ thương.
Trăng cổ độ hết vương cành trúc
Hẹn đoàn viên tình thật chiêm bao.
Đêm nay lại giống đêm nào,
Nhấp xong chum rượu buồn vào đến gan.
Say thôi lại muốn Nàng nâng đỡ,
Nhưng Nàng xa từ thuở vu qui.
Nhớ lại rồi, quá sầu bi,
Lệ rơi vào rượu, hàng mi lờ đờ...
Ta là khách bơ vơ phàm tục,
Nhớ cầm trăng cung bực tiêu tao.
Không ai trang điểm má đào,
Cho ta say chết đêm nào đêm nay.

PHAN THIẾT! PHAN THIẾT!

Nhớ khi xưa ta là chim phượng hoàng
Vỗ cánh bay chín tầng trời cao ngất...
Bay từ Đao Ly đến thời Đâu Suất ;
Và lùa theo không biết mấy là hương...
Lúc dằng vân gặp ánh sáng chận đường,
Chạm tiếng nhạc, va nhằm thơ thiên cổ...
Ta lôi đình thấy trăng sao liền mổ :
Sao tan tành rơi xuống vũng chiêm bao,
Trăng tan tành rơi xuống một cù lao
Hóa đài điện đã rất nên tráng lệ.
Ở ngôi cao, ngước mắt ra ngoài bể
Phong lưu ghê, sang trọng chẳng vừa chi.
Ta mê man như tới chốn Phụng Tri
Ở mãi đấy không về Thiên Cung nữa.

Nhưng phép lạ ! có một vì tiên nữ
Hao hao như nường nguyệt cõi Đảo Nguyên.
Ta đắm mê trong ánh sáng trần duyên
Và van lạy xin cô nường kết ngãi ;
Mỉa mai thay cho phượng hoàng si dại
Là ta đây đương ở kiếp muôn chim...
Trở lại Trời tu luyện với muôn đêm
Hớp tinh khí lâu năm thành chánh quả.
Ta trở nên như ngọc đảng kim mã
Rất hảo hoa, rất phong vận : Người Thơ...
Ta là trai khí huyết ước ao mơ
Người thục nữ sanh giữa thời vô thượng,
Rồi ngây dại nhớ thất tình chỉ hướng,
Ta lang thang tìm tới chốn Lầu trang

Lầu Ông Hoàng, người thiên hạ đồn vang.
Nơi đã khóc, đã yêu thương da diết...
Ôi trời ôi! là Phan Thiết! Phan Thiết!
Mà tang thương còn lại mảnh sao rơi...
Ta đến nơi — Nường ấy vắng lâu rồi.
Nghĩa là chết từ muôn trăng thế kỷ;
Trăng vàng ngọc, trăng ân tình, chưa phỉ!
Ta nhìn trăng khôn xiết ngậm ngùi trăng.
Ta vãi tung thơ lên tận sông Hằng,
Thơ phép tắc bỗng kêu rêu thống thiết
Hỡi Phan Thiết! Phan Thiết!
Mi là nơi ta chôn hận nghìn thu,
Mi là nơi ta sầu muộn ngất ngư...

ĐỪNG CHO LÒNG BAY XA

Thượng thanh khí tiết ra nguồn tinh khí
Xa xôi đời trăng mọc nước Huyền Vi,
Đây Miên trường, đây Vĩnh cửu, Tề phi!
Cao cao vượt với hai hàng bóng vía.
Trời nhựt nguyệt cầu vồng bắc tứ phía,
Ôi Hoàng hoa, hồn phách đến nơi đây.
Hương ân tình cho kết lại thành giây
Mong manh như lời nhớ thương hàng triệu.
Đàn cung bực gió dồn lên âm điệu,
Sững lòng chưa? Say chấp cả thanh bai.
Sang chơi thôi, sang chơi thôi! mà ai,
Thu đây rồi, bước lên cầu Ô Thước,
Sao! Vàng sao rơi đầy trên sóng nước,
Đừng ngã tay mà hứng màu trời sa.
Thôi kéo về đừng cho lòng bay xa...
Thu vươn này, thu vươn ra như ý...
Mau rất mau trong muôn hoa kiều my,
Mùa rất trai và ánh sáng rất cao.
Đừng nói buồn mà không khí nao nao,
Để trơi vơi này bông trăng lá gió,

Để phiêu phiêu, nảy, tở thơ vàng võ,
Để dầm dề hạt lệ ta đôi ta.
Tầng thượng tầng lâu đài ngọc đơm ra,
Khỏi nhạt nhạt xen vô màu xanh biếc.
Tiếng huyền địch gỏ theo tia yến nguyệt
Đẩy đưa dài hơi ngảo ngọt trầm mơ,
Thinh không tan như bảo ảnh hư vô,
Giải Ngân Hà biến theo cầu Ô Thước
Và ước ao và nhớ nhung lần lượt
Đắm im lìm trong mườn tượng buồn thiu.

XONG TẠI NHÀ IN TRUNG - BẮC
107, PHỐ HÀNG BUỒM, HÀNỘI
XONG NGÀY XX THÁNG TÁM TÂY
NĂM MCMXXXXII